

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: BETHLEHEMSSTJÆRNEN

Citation: Stuckenberg, Viggo: "BETHLEHEMSSTJÆRNEN", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stuckenberg02-shoot-workid61770.pdf> (tilgået 10. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

BETHLEHEMSSTJÆRNEN

Med fornem Blinken, aandssløv Plirren staar
spredt over Himlen Millioner Stjærner,
hver om *sin* Glans med selvisk Kulde værner
og tavs om Dødens stive Slummer spaar;
en pragtfuld Gravskrift, som med Hovmod saar
sin Guldstils Blinken ud i Rummets Øde,
hvor Tankerne, de største, ligger døde
paa Forskeraandens vide Kirkegaard.

Den satte Jord gaar militærisk sløv
som god Planet sin én Gang givne Vandring
og skælver angst ved Tanken om Forandring
og bærer trolig paa sit gamle Støv;
den støtte Marsch forlængst har gjort den sløv
for Blæstens Spot ad al dens Mug og Skimmel,
blind for de nye Væksters Spirevrimmel
dybt under Lag af faldet, raadnet Løv.

Højt op til Stjærnerne og frem blandt dem
gaar Tanken kækt paa nye Plyndringstogter,
mens Vismanden med hellig Fryd bevogter
hvert fattigt Fnug, den atter bringer hjem;
med anspændt Griskhed bøjer han sig frem
og stirrer henrykt udad mod det Fjærne, -
en ny, en prægtig, tusindstraale Stjerne
staar over Horisontens Gaadegem.

Med Glans af Soles lyse Straalespil
og Skær af Maaners matte Dæmringsdrømme,
med bløde Blink af Skovløbs tyste Strømme
og Glimt af hidsig, kraterbunden Ild
70 staar tindrende den frem og stiger, til
den ser sit Blink i fjærnest Bølgebanke;
hver Straale er en ny, en lutret Tanke,
og hvert et Glimt en nyfødt Hogens Smil.

Løvgemte Spirer fanger Vækst og gror,
mens Stjærneskæret dem en Guldkrans fletter
og stryger varsomt Skimlen bort og sletter
af Træets unge Top Regntaagens Spor;
i Ørknens Sand en Blomstermyller gror,
der lægger Duft om Klippens kolde Pande,
mens Vaarvind rider Bryllupsridt om Lande
og smiler varmt, hvor Stormen iskold for.

Og ganske langsomt skifter Jorden Ham,
frisk svulmer hver en Drøm, som Tiden fladed,
og Støv hver Fordom bliver, der sig baded
en Hornhud til i Traditioners Slam;
hver udslidt Tanke, der med Brask og Bram
sin Eriksgata red, udlevet falder,
og Farisæeren sig Tolder kalder,
og Kaïphas ydmyget følger ham.

Og Jorden vandrer i den nye Dag,
som var af Stjærnerne til Sol den kaaret,
af nye Tankers Vingesusen baaret,
til Takt af Hjærtets stærke, fulde Slag;

langt borte driver alt det gamles Vrag
og synker langsomt mellem Tidens Bølger,
som dybt paa Bunden det i Dyndet dølger
og bruser over, hvad der sank der bag.

71

✂

✂ Men Tidens Hav har ingen stensat Bred
og ingen Havn, hvor Skibet ind kan slippe,
kun Døden knejser med sin øde Klippe,
og intet Søkort kender Klippens Sted;
og Strømmen bærer hen, hvor ingen ved,
den drukner Blomsterne og splitter Baalet, -
selv Stjærnen, der hin Nat stod tusindstraale,
sank slukket bag en Braadsøs Skumkam ned.

✂ Da mylred alt det gamle op paany,
bag andre Former kun, i andre Klæder,
og bredte tæt sig paa de gamle Sæder
og kvalte hver en Røst, der vilde kny;
en skytung Dag steg af et solmildt Gry,
hvert Vaarbud knustes i Laviners Torden,
Sandørkner bredte sig, og rundt om Jorden
stod atter Støvet højt i Hvirvelsky.

✂ Og Livet vaagned af sin Foraarsrus
og staar endnu af Rusens Syner blindet,
men Hænderne er tomme kun, og Mindet
er Mindet om et Paradis i Grus;
tæt lytter Livet til hvert Stormdrags Sus,
om ej det melde skal den nye Stjerne,
og rækker Haanden bønligt mod det Fjærne
og græder med hvert strandskræmt Bølgebrus.

✂ Sløv og forsovet vandrer Jorden frem,
imellem gamle Stjærner Tanken vakler
og vender, træt af Troen paa Mirakler,
forpint tilbage til sit snævre Hjem;
72 men Aanden stadig har en Dør paa Klem,
og Haabet ikke fra sin Vagtpost viger,
før tindrende den nye Stjerne stiger
og peger mod det nye Bethlehem.